

ΕΛΛΑΔΑ - ΚΑΚΟΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ Καλείται να πληρώσει αποζημιώσεις

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) καταδίκασε την Ελλάδα για απάνθρωπη μεταχείριση 14 μεταναστών από το Ιράν, την Ακτή Ελεφαντοστού, την Αίγυπτο, την Νιγηρία και την Κίνα.

Εκδικάζοντας την περασμένη Παρασκευή προσφυγή κατά της Ελλάδας, το Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, καταδίκασε την Ελλάδα για παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης που απαγορεύει την απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση κρατουμένων καθώς και για παραβίαση του δικαιώματος, σε ταχεία επανεξέταση της νομιμότητας της κράτησης.

Η υπόθεση αφορούσε την προσφυγή 14 υπηκόων από το Ιράν, την Ακτή Ελεφαντοστού, την Αίγυπτο, την Νιγηρία και την Κίνα, οι οποίοι εισήλθαν στο ελληνικό έδαφος από την περιοχή του Έβρου, χωρίς να έχουν ταξιδιωτικά έγγραφα.

Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν αιτήσεις παροχής ασύλου στις Αρχές, οι οποίες δεν έγιναν δεκτές και στις 22 Φεβρουαρίου 2012, υπέβαλαν καταγγελίες, τόσο για τις συνθήκες κράτησης τους, όσο και για την συνέχιση της κράτησης τους, εν αναμονή της απέλασής τους.

Στις 2 Μαρτίου 2012, η πρόεδρος

του διοικητικού δικαστηρίου της Αλεξανδρόπολης, απέρριψε τις καταγγελίες ως αβάσιμες και ακολουθώντας προσέφυγαν στο ΕΔΑΔ που δικαίωσε τους προσφεύγοντες, καταδικάζοντας την Ελλάδα για απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση κρατουμένων και για παραβίαση του δικαιώματος ταχείας επανεξέτασης της νομιμότητας κράτησης.

Με την απόφασή του, το Δικαστήριο υποχρεώνει την Ελλάδα να καταβάλει, ως δίκαιη ικανοποίηση, από 8.000 ευρώ σε 11 από τους προσφεύγοντες και από 5.000 ευρώ, για ηθική βλάβη, σε δύο ακόμη από τους προσφεύγοντες, καθώς και να πληρώσει 2.000 ευρώ για δικαστικά έξοδα και δαπάνες.

ΤΟΥΡΚΙΑ - ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ Υπόγεια πόλη 5.000 ετών βρέθηκε στην Καππαδοκία

Αθήνα: Ενδεχομένως τη μεγαλύτερη υπόγεια πόλη στον κόσμο, που χρονολογείται πριν 5.000 χρόνια, έφεραν στο φως οι εργασίες που εκτελούσε η τουρκική Υπηρεσία Οικιστικής Ανάπτυξης στην Καππαδοκία, στην επαρχία Νεβσεχίρ.

Η έκταση της πόλης εντυπωσιάζει και πολλοί μιλούν για τη σημαντικότερη αρχαιολογική ανακάλυψη των τελευταίων ετών.

Όπως γράφει η Hurriyet, περίπου 1.500 κτίσματα μέσα και έξω από φρούριο της επαρχίας Νεβσεχίρ είχαν κατασραφεί και η υπόγεια πόλη αποκαλύφθηκε στη διάρκεια των εργασιών αποχλωμάτωσης για την κατασκευή νέων κτηρίων.

Εκπληκτοι οι μηχανικοί αντίκρισαν υπόγειες στοές, κρυμμένες εκκλησίες, ενώ οι μετρήσεις έδειξαν πως τα υπόγεια τούνελ της πόλης φτάνουν τα επτά χιλιόμετρα και το πλάτος τους είναι αρκετό για να περάσει ένα αυτοκίνητο.

Σύμφωνα με τον καθηγητή Οζκάν Τζακίρ, τα υπόγεια τούνελ χρησιμοποιούνταν για τη μεταφορά αγροτικών προϊόντων.

Οι γεωφυσικές έρευνες που έγιναν σε έκταση τεσσάρων χιλιομέτρων έδειξαν ότι η πόλη εκτείνεται κυκλικά κάτω από το φρούριο που πιθανότατα

ανήκε στους Σελτζούκους.

Θέλοντας να δώσει έμφαση στο μέγεθος της πόλης, ο δήμαρχος του Νεβσεχίρ Χασάν Ουνβέρ είπε στους δημοσιογράφους ότι οι άλλες γνωστές υπόγειες συνοικίες μοιάζουν με την... «κουζίνα» της!

Περίπου 44 αρχαία αντικείμενα έχουν μεταφερθεί για μελέτη και συντήρηση.

Όπως δήλωσε ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Οικιστικής Ανάπτυξης Μεχμέτ Εργκούν Τουράν οι εργασίες για την κατασκευή των κατοικιών σταμάτησαν και σύντομα η πόλη αναμένεται να χαρακτηριστεί προστατευόμενος αρχαιολογικός χώρος.

ΑΔΕΛΑΪΔΑ

Τελευταίο αντί στον Νίκο Κουλιάνο

Του Γ. Τσαμαντάνη

Εφυγε στις 4 Ιανουαρίου μετά από ατύχημα με το ποδήλατό του, ο γνωστός συμπάροικος από την Αδελαΐδα Νίκος Κουλιάνος. Ο Νίκος γεννήθηκε στη Ρόδο, στις 22 Απριλίου 1936.

Ήταν σύζυγος της Ζωής και πατέρας και πεθερός του Γιώργου και της Κάριν, του Σάββα και της Ανθίας, της Μαρίας και του Τζιμ και της Ελένης. Επίσης ήταν παππούς της Ζωής, του James, της Ελενας, Νικόλα, Θωμά, Μιχαλίνας, Νικόλα και Αλεξάνδρας.

Κατάμεστη ήταν η εκκλησία του Αγίου Νικολάου Θέμπαρτον, στην κηδεία του εκλιπόντος.

Ο Νίκος υπήρξε λάτρης του φαρέματος και πολλές φορές βρεθήκαμε στη θάλασσα κοντά - κοντά με τις βάρκες μας ψαρεύοντας στο Πορτ Βικτώρια κ.α. Ήταν ωραίος τύπος και προκαλούσε τη συμπάθεια όλων όσων των γνώριζαν. Απόδειξη ο τεράστιος αριθμός των φίλων και γνωστών που τον συνοδεύσαμε στην τελευταία του κατοικία.

Νικόλα, για τους φίλους και την οικογένειά σου δεν πέθανες. Θα ζεις μέσα μας όσο θα ζούμε και εμείς.

Προς την οικογένεια εκφράζουμε τα ειλικρινή συλλυπητήρια μας. Ας είναι ελαφρύ το χώμα της φιλόξενης Αυστραλίας που τον σκεπάζει.

Γιώτα Κριλή:

Μια Ελληνίδα Ποιήτρια των Αντιπόδων

Αρκετά θέματα κάποτε ξεπερνούνται μέχρι να φτάσουμε στις αρχές του μήνα. Ας σημειώσουμε 2-3. α) Ο αδόκητος θάνατος του Κώστα Νικολόπουλου σημειώνει μια μεγάλη απώλεια στο χώρο της παροικιακής δημοσιογραφίας. Ο Κώστας είχε το θάρρος της γνώμης του, μερικές φορές, όταν πίστευε κάτι, δεν δίσταζε να γίνεται και δυσάρεστος.

Ήταν όμως ευθύς και γενναίος, όχι μόνο στη ζωή αλλά κυρίως στην επαγγελματική του άσκηση. Ήταν ανοιχτός στη συζήτηση, διέθετε χιούμορ, ακόμη και σαρκασμό και αυτοσαρκασμό. β) Οι εκλογές στην Ελλάδα είναι σε απόσταση αναπνοής. Ας ευχηθούμε ότι ο ελληνικός λαός θα χρησιμοποιήσει σωστά τα αντανάκλαστα του και η εκλογή του θα είναι η καλύτερη λύση ή το καλύτερο μείγμα.

γ) Ο Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός επισκέφτηκε πρόσφατα τα γραφεία και το χτίριο της Κοινότητας Μεμβούρνης, για πρώτη φορά από τον διορισμό του, πριν 40 χρόνια. Κάλιο αργά παρά ποτέ, αν και τώρα δεν κάνει επίσης μεγάλη διαφορά. Ο ηλικιωμένος Αρχιεπίσκοπος ελπίζουμε να συνειδητοποιεί πόσο αρνητική υπήρξε η πολιτική του, όλες αυτές τις δεκαετίες, και για την Αρχιεπισκοπή και για την Παροικία. Πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα για την Παροικία, αν είχε δείξει από την αρχή καλή θέληση, όχι μόνο για την Κοινότητα Μεμβούρνης αλλά και όλες τις άλλες Κοινότητες και σεβόταν επίσης την ανεξαρτησία τους και το ρόλο τους. Ελπίζουμε επίσης τώρα να σεβεται την ανεξαρτησία και το ρόλο της Κοινότητας Μεμβούρνης και να μη θέλει τα όργανά του να κάνουν άσχετες επεμβάσεις στα εσωτερικά της Κοινότητας με πιέσεις, όπως η μεταφορά του Φέστιβάλ «Αντιπόδες» από τις 25 Μαρτίου στις...Αποκριές.

Ας έρθουμε, όμως, στο κύριο θέμα μας, την ποίηση της Γιώτας Κριλή. Η Γιώτα Κριλή ζει και γράφει στο Σίδνεϊ ποίηση και πεζογραφία. Γεννήθηκε στο Κερασάρι Αρκαδίας. Το 1959 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ όπου παρακολούθησε νυχτερινό Γυμνάσιο. Αργότερα γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο και εργάστηκε ως καθηγήτρια Μέσης Εκπαίδευσης σε γυμνάσια του Σίδνεϊ. Ασχολήθηκε με την ποίηση και αργότερα με το ιστορικό μυθιστόρημα. Τα περισσότερα ποιήματά της συγκεντρώθηκαν και δημοσιεύτηκαν το 2003 από το Owl Publishing, σε διγλωσση μορφή, στη συλλογή «Τρίπτυχο». Τα ποιήματά της εκφράζουν την ανησυχία της για τα προβλήματα του μετανάστη, τη διαμαρτυρία της για τις διάφορες κοινωνικές αδικίες. Στο ποίημα «Διαβατικά πουλιά», αφιερωμένο στους μετανάστες μαθητές που τους διδάξε αγγλικά σε γυμνάσιο του Σίδνεϊ, η Κριλή παρουσιάζει το δράμα των τότε νεαρών μεταναστόπουλων, (δεκαετία του 1970). Τα παιδιά μέναν άγλωσσα και στη γλώσσα των γονιών τους και στην Αγγλική - τη γλώσσα της κυρίαρχης τάξης και κουλτούρας της νέας χώρας τους - βλέποντας τα όνειρά τους να «ψαλιδίζονται», να προορίζονται για τις παρακατιανές δουλιές και να γίνονται βορά του Μινώταυρου της ανεργίας και των παγιδευτικών κυκλωμάτων των «πόκκερ μασίνς» και των μπουρλιών:

«Εσείς δεν προφτάσατε να χτίσετε φωλιές/ στα κρυσταλλένια βουνά, σιμά στις βρυσσάδες/ να χορτάσετε το τραγούδι της δικής σας λαλιάς./ να βυζάξετε τα μυστικά της γλώσσας σας...» (Ανθολογία Καναράκη, 1985, σσ. 511-12)

Στο ποίημα «Η μηχανή» η ποιήτρια παρουσιάζει την αλλοτρίωση της γαζότριας μετανάστριας εργάτριας που δουλεύει με το κομμάτι και αναλώνει τη δύναμή της να βγάλει «πιο πολλά κομμάτια». Αναγκαστικά παρα-

μελεί τις συναισθηματικές ανάγκες των παιδιών της και τις δικές της. Τελικά η υπερκόπωση της φέρνει μούδιασμα και πόνους σωματικούς και ψυχικούς και αναζητά την ηρεμία της στην καταφυγή των καταπραυντικών: «Τώρα ο πόνος γίνεται καρφί/ σφηνώνεται στα σωθικά και σαν βελόνα με τρυπά./ η αυστηρή ματιά του άντρα μου./ Η μηχανή σταματάει./ Η βουή της κυνηγάει το μυαλό./ Η ζάλη θαμπώνει τα βήματα/ και / ασπρακίτρινο χαπάκι/ φαντάζει σαν αντίδωρο...» (Τρίπτυχο, σ.131)

Στο ποίημα «Πατρίδα» η ποιήτρια εκφράζει την απογοήτευση των μεταναστευμένων παιδιών της Πατρίδας για τις συνθήκες της ξενιτιάς και την αλλοτρίωση αυτήν που παρέμειναν και που τα οράματά τους δεν πέραν

απ' τον καταναλωτισμό, τη βόλεψη και τις μικροπολαύσεις: «Πατρίδα πώς να σε γνωρίσουμε./ Εμείς που φύγαμε με την πίκρα στα χείλη πριν γνωρίσουμε Εσένα και τον εαυτό μας./ Εμείς που ζούμε σ' άλλη γη κι αφήνουμε εκεί τον καρπό της δουλειάς μας./ Πολλοί ξαναγυρίζουμε/ αναζητώντας τη δική μας/ και τη δική σου ταυτότητα./ Αποκομμένοι απ' το βυζί σου/ έχουμε χάσει το ρυθμό μας./ μοιάζουμε με τουρίστες... Πατρίδα/ μυριοφαρμακωμένη/ μαριονέτα της Μοίρας/ αυταπάτη των φτωχών.» (Καναράκης, 1985, σσ. 513-15)

Το ποίημα «Σ' αυτή την πόλη», μια φράση από γραφίτη σ' έναν τοίχο ανεγείρει την ξεχασμένη εικόνα και το όραμα του Τσε Γκεβάρα. Σε μια πόλη, όπου το όνειρο της κοινωνικής δικαιοσύνης σβήνει μαζί με τον εικοστό αιώνα, το φάντασμα του Τσε αναπτερώνει τη σκέψη και τις καρδιές των κοινωνικών οραματιστών και των καταπιεσμένων: «Σ' αυτή την πόλη/ όπου οι διαφημιστές πλέκουν/ τον αραχνοϋφαντο ιστό τους/ ...παρουσιάστηκε... απροσδόκητα με κόκκινο γραφίτη/ το φάντασμα του Τσε Γκεβάρα./ Ο Τσε ζει!/ Ξαφνιάστηκε.../ ...Σ' αυτή την πόλη/ Ο Τσε ζει!/ ...Σ' αυτή την πόλη/ όπου.../ όνειρο της κοινωνικής δικαιοσύνης/ σβήνει όπως ο εικοστός αιώνας/ Ο Τσε ζει/ στις καρδιές και τις σκέψεις/ των οραματιστών και των καταπιεσμένων.» (Τρίπτυχο, σ. 65)

Το ποίημα «Στ' Όνειρο» εγείρει τις φαντασιώσεις μιας γυναίκας που αισθάνεται απελευθερωμένη. Η αφηγήτρια ονειρεύεται να σεριανά γυμνή στο δάσος. Μετά από έναν εφιάλη ξυπνά στην ευύποληπτη καθημερινότητά της και το όνειρο σβήνει: «Και τότε τους βλέπεις να / ρχονται./ Άντρες να με περικυκλώνουν θριαμβευτικά./ ...Τρομαγμένη πετάγομαι από τον ύπνο./ Ποια είμαι; Πού είμαι;/ Παλεύω να συνέρωθω./ Βρίσκομαι ξαπλωμένη/ σ' αναπνευστικό κρεβάτι./ Λογικέομαι. / Είμαι παντρεμένη/ έχω παιδί και σπίτι./ Μια σεβαστή κυρία, παρά ταύτα!» (Τρίπτυχο, σ. 57)

Στο ποίημα «Ανώμαλος δρόμος» η αφηγήτρια, μια ηλικιωμένη παλιά ακτιβίστρια, φαντάζεται ότι αν είχε πεθάνει νέα θα είχε τις ψευδαισθήσεις ότι πλησίαζε η προσδοκόμενη επανάσταση και η υλοποίηση ενός πιο δίκαιου κόσμου. Δεν θα είχε γνωρίσει το βάλο της απάθειας. Ενώ τώρα διανύοντας την τρίτη ηλικία της διαπιστώνει τα ερείπια των νεανικών της ψευδαισθήσεων: «Αν είχα πεθάνει νέα/ θα με σαβάνωναν οι ψευδαισθήσεις.../ ...Αν είχα πεθάνει νέα/ ...η φλόγα στα σωθικά μου/ στα σίγουρα θα είχε γίνει αστέρι./ Τώρα καθώς διαβαίνω/ τον ανώμαλο δρόμο της τρίτης ηλικίας/ σκοντάφτω στα ερείπια των ψευδαισθήσεων.» (Περιοδικό Παρουσία, Αφιέρωμα στην Ελληνική Παροικία της Αυστραλίας, αρ. 50, Οκτ.-Δεκ. 2009, σ. 100)

Ένα ποίημα που απεικονίζει το μυστικισμό και την ιερότητα

του αυστραλιανού τοπίου, όπως θα το έβλεπαν τα μάτια των Αυστραλών Αβορίγινων, είναι «Ο Ποταμός Κοξ» (Τρίπτυχο, σ.21). Λόγω περιορισμών χώρου, εντούτοις, θα το παρακάμψω για ν' αναφερθώ σε δυο ποιήματα όπου η Κριλή παρουσιάζει παλιότερες ανθρωπίνες μορφές της ελληνικής επαρχίας. Είναι το ποίημα «Χωρίς συνέχεια», αφιερωμένο στον πατέρα της, και το «Πορταίο μιας γυναίκας» που αναφέρεται στη μητέρα της αφηγήτριας- ποιήτριας. Στο πρώτο η ποιήτρια παρουσιάζει έναν λεβέντη τύπο της ελληνικής υπαίθρου που εργάζεται και δημιουργεί, που υπομένει καρτερικά και αψηφά τους κατατρεγμούς των απάνθρωπων διωγμών των αντιπάλων κατά τον ελληνικό εμφύλιο. Είναι ο λεβέντης τύπος του ελληνικού χωριού που ενσαρκώνει τα πρότυπα των δημοτικών τραγουδιών και που μετά το 1950, με την αστυφιλία και τη μετανάστευση, αρχίζει να εκλείπει όλο και περισσότερο, κάτι που πιστεύω σχετίζεται με τον τίτλο του ποιήματος: «Κλώτσησε το γραμμόφωνο/ στα εβδομήντα εννιά σου/ για να τραγουδήσεις/ και να χορέψεις / Στης ακινάρας τον ανθό/ θα γείρω ν' αποκοιμηθώ.../ ...φύτρες αμπέλια και παιδιά/ μα ήταν τα χρόνια δισεκα./ Το '49 .../ σ' έστειλαν στο νησί του διαβόλου. Κι απ' το Ανάπλι έγγραφες τραγούδια.../ Κοιμάσαι τώρα βαριά/ στην απασκία/ της μαρμαρένιας πλάκας./ Κι' όταν το φθινόπωρο στρώνει/ τη γη με το χρυσάφι του/ σ' αναζητούν τα χωράφια γεωργέ.../ ...Κι' όταν μπουμπουκιάζει η άνοιξη/ σε λαχταρώνω τ' αμπέλια αμπελοπολέ.../ ...Κι' όταν έρχονται οι γιορτές/ σε καλούν τα πανηγύρια./ χορευτή, τραγουδιστή/ τους λείπει η λεβεντιά σου.» (Τρίπτυχο, σ. 145-47)

Στο δεύτερο, η Κριλή, εξετάζει την αφύπνιση της χειραφέτησης της γυναίκας μεταξύ των διαφορετικών γεννιών. Η μητέρα που γεννήθηκε το 1897, σ' ένα χωριό της Αρκαδίας, ακολουθήσε τη μοίρα των γυναικών του χωριού και της εποχής της: γάμο, γέννες παιδιών, εργασία στα κτήματα για το ψωμί της οικογένειας. Τ' αγορά της ήταν «παιδιά», τα κορίτσια δεν λογαριάζονταν. Όταν η αφηγήτρια επισκέπτεται τη μητέρα της με την κόρη της, εκείνη είναι διαφορετική από όπως τη γνώριζε ή δεν την είχε γνωρίσει. Η μητέρα της στενοχωριέται για τα προβλήματα γάμου της κόρης της αλλά δέχεται με ενθουσιασμό την αυτοπεποίθηση των νέων γυναικών, η οποία και μπορεί η κόρη της ν' ανταπεξέρχεται μόνη της: «Γεννήθηκε πριν την αυγή.../ Τα κορίτσια ήταν άγραφα χαρτιά/ όμως η χρονιά εκείνη/ Έμεινε σημαδεμένη/ από τον πόλεμο του 1897.../ ...Ήρθαν μνηστήρες από μακριά/ όμως την πάντρεψαν με το γείτονα / να μην τους λείψει η ζεστασιά της./ Ήταν φτωχός αλλά λεβέντης.../ Δούλευαν μαζί τη γη/ αθέατη τη νύχτα συνέχιζε τις δουλειές/ φροντίζοντας τα ζώα/ Μαγειρεύοντας, μπαλώνοντας/ γνέθοντας, υφαίνοντας/ Εκπληρώνοντας τις επιθυμίες του./ Εφτά φορές έμεινε έγκυος.../ Συνήθιζε να λέει/ «ο Θεός μου' δωσε μόνο δυο παιδιά»/ Τα κορίτσια δεν λογαριάζονταν...

...Ήταν 83 χρονών όταν την επισκέφτηκα/ Ήταν η μέρα μου, όπως πριν δεν την ήξερα/ ...μου πρόσφερε τα κειμήλιά της/ μερικά τα φύλαγε για την προίκα μου./ Μάγεψε την κόρη μου/ με τραγούδια και παραμύθια/ Όμως την έκαιγε η υπόθεση του γάμου μου./ Δεν τολμούσα να την απογοητέψω./ Τελικά της είπα/ Μάνα δεν χρειάζομαι άντρα/ είμαι άγια να μεγαλώσω το παιδί μου/ Και να ζηγω ανεξάρτητη./ Τα θαμπά της μάτια έλαμψαν./ «Μπράβο σου, κόρη μου!/ μακάρι κι εγώ να μπορούσα.../ Έζησα σε χρόνια δισεκα», είπε παραπονεμένα. (Τρίπτυχο, σ. 151-52)

* Ο Δρ Χρήστος Ν. Φίφης είναι Honorary Research Associate στη Σχολή Ιστορίας και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Πανεπιστημίου La Trobe.